

Илија ПСАЛТИРОВ

ДОВОЛНО БЕА РЕПРИЗИ!

Бурно лето, ново Собрание, протести на незадоволните, нов мандатар, а најверојатно од денес и нова Влада, ако работата не им ја расипат токму незадоволните. Демек економија ќе тераме, ама изгледа сепак нешто друго е поважно. Ах, пушта политика! И горка и слатка. И болна и милна. Да се надеваме дека капетанот сепак ќе го насочи бродот во вистинската насока. Во спротивно ќе гледаме реприза. Реприза на претходните 15 години. Но, ако надежта последна умира, вреди да се надеваме дека барем малку ќе ни тргне... на подобро, се разбира. Ако "новите клинци" навистина донесат промени какви што ветува програмата во 100 чекори, ќе ми биде мило, токму затоа што се "клинци" (читај млади). Добро де, не се сите млади и не се сите за да ги стави човек на така значајни позиции, ама може ќе ги биде. А што ако не? Дали само реконструкција ќе биде решението? Можеби ќе имаме најмлада Влада во Европа, но она што е најважно е да не заборавиме дека имавме и најмлад потпретседател на државата, најмлад премиер, па уште еднаш млад премиер, па млад амбасадор во најмоќната држава на светот - САД. Ако овој последниов беспрекорно си ја заврши својата мисија (секоја чест!), претходно спомнатите некако се подзагубија во сопствената мисија, па наместо да му дадат вода на својот народ, го пренесуваа жеден преку вода, а за малку и што

не нè удавија (иако доволно потонавме). Затоа, прашање е дали младоста е хендикеп или предност, кога се работи за раководење со државата? Сè зависи од тоа кој како гледа на работите. Ако формулата е "јас... партија... јас", односно ако повторно гледаме реприза, ќе биде тешко нам. Но, ако формулата биде "држава (народ)..., ..., партија, јас" (зашто без овие последниве се чини не се може), е тогаш можеби младоста ќе биде голем адут. Како млад човек, драго ми е што млади луѓе ќе се испробаат на клучни државни позиции, но ме плаши фактот што тие немаат многу искуство во раководење. Да не се збркаат во лавиринтот, па да не знаат кој пат да фатат потоа? А гаден лавиринт е политиката. Секогаш имала и ќе има предност пред економијата, културата, образованието, спортот... Да не биде 100 чекори напред, 100 чекори назад, додека да го најдат вистинскиот пат во лавиринтот?! Зашто ако биде така, повторно ќе тапкаме во место. Нека бидат и неколку чекори, ама само нека бидат во вистинската насока. Најинтересно од сè е тоа што лавиринтот сами си го скривиме, а сега не знаеме кој ходник каде води. Знаеме само дека некаде кај излезот нè чекаат убави нешта, а за да дојдеме до нив треба да ги читаме и "знаците покрај патот" (како што вели насловот на книгата на нобеловецот Иво Андриќ). А во тој лавиринт, секако дека има и знаци, само што досегашниве "влада-ри" или не ги читаа како што треба или навистина не умееја да ги читаат.

Затоа, драги "нови клинци", читајте внимателно, но и слушајте внимателно! Отворете и очи и уши, и внимавајте на знаците покрај патот! А кога ќе го изодиме патот и ќе влеземе во вистинскиот ходник од лавиринтот, каде што на крајот пишува "Добредојдовте во ЕУ" ќе сфатиме дека не било ниту лесно, ниту едноставно, но дека сепак сме успеале. Како и да е, поентата не е во тоа што ќе пишува на крајот од лавиринтот т.е. на излезот од него. Важно е што тогаш ќе сфатиме дека со секој поминат чекор (макар биле и 1.000, а не 100), сите заедно сме созрале, сме научиле, сме направиле нешто повеќе, не само за себе и за партијата, туку и за сите кои сега заедно сме заглавени во тој лавиринт. Убавото е во тоа што имаме патокази, но лошото е во тоа што секогаш се наоѓа некој тие патокази да ги измести и да нè насочи во погрешна насока. А најсвеж пример ни демонстрираа токму незадоволните, спомнати на почетокот од текстов. Кога тие беа на власт донесоа закон со кој се регулираше каде и како можат да се вршат јавни протести и дека не смее да се блокираат главни патишата и сл. Е, сега тој закон не важи, зашто не им одговара, како што не им одговара ниту Бадинтеровиот принцип, иако од уста не го вадеа, кога требаше да се гласаат работи кои ним како на малцинска заедница не им оеа во прилог. Или во фигуративна смисла кажано, кога знаците им одговараа, го тераа патот, кога не им одговараа, ги вадеа или едноставно не ги почитуваа,

односно ги игнорираа. А што не се почитуваат знаците, доаѓа до хаос, во и онака комплицираниот лавиринт. А тоа сега ниту малку не ни е потребно. Има и други знаци, кои наведуваат на тоа како работите да се прават правилно, за што некој "од горе" нè оценува. Ако ги следиме тие знаци, можеби ќе бидеме префрлени на едно ниво поблиску до излезот од лавиринтот. А бидејќи историјата се пишува во датуми, тој датум што го очекуваме, навистина може да биде историски, зашто ќе нè внесе во една "соба за преговори", каде можеби подолго ќе се задржиме, но престој без кој не ќе можеме да го бараме излезот од лавиринтот. А таа соба е токму предворје и води директно до саканата цел, само што во таа соба ќе нè скенираат од глава до петици, како што нè скенираа и пред да нè прогласат за кандидати за влез во "новиот свет", каде членството би требало да значи и истовремено напуштање на лавиринтот. Се надевам дека нема да ни се случи како во компјутерските игри - ако погрешите и ги изгубите дадените животи (шансите), ве враќаат едно ниво назазад, а некогаш и на самиот почеток. Е, тогаш, во нашиов случај, наместо во "новиот свет", од "собата за преговори" ќе треба да се вратиме во "стариот свет". Затоа, најпаметно ќе ни биде внимателно да ги следиме и да ги почитуваме знаците, да ги поправаме скршените и да ставаме нови, за да служат во случај да не заталкаме повторно. А, репризи беа доволно!